

Cadrul legal:

Articolul 20, alineatul (2) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice (PIDCP) prevede că „orice îndemn la ură națională, rasială sau religioasă care constituie o incitare la discriminare, ostilitate sau violență este interzisă de lege.”

Definiții:

- Termenii „ură” și „ostilitate” se referă la emoții intense și iraționale de dispreț, dușmănie și detestare față de un grup țintă;
- Termenul „îndemn” trebuie înțeles ca necesitând o intenție de a promova ura în mod public față de grupul țintă; și
- Termenul „incitare” se referă la declarații despre grupuri naționale, rasiale sau religioase, care creează un risc iminent de discriminare, ostilitate sau violență împotriva persoanelor ce fac parte din aceste grupuri.

Testul pragului:

Articolul 20 din PIDCP solicită un prag ridicat, deoarece limitarea libertății de exprimare trebuie să rămână o excepție. [Planul de acțiune Rabat](#) (A/HRC/22/17/Add.4, anexă) sugerează că fiecare dintre cele șase părți ale următorului test de prag trebuie să fie îndeplinită pentru ca o declarație să reprezinte o infracțiune:

(1) **Contextul:** Contextul este foarte important atunci când evaluăm dacă anumite declarații pot instiga la discriminare, ostilitate sau violență împotriva grupului țintă și pot avea o influență directă atât asupra intenției, cât și a cauzalității. Discursul trebuie analizat reieșind din contextul social și politic, prevalent la momentul când acest discurs a avut loc sau a fost diseminat;

(2) **Vorbitorul:** Poziția sau statutul vorbitorului în societate trebuie luată în considerare, în special poziția acestuia față de publicul căruia îi este adresat discursul;

(3) **Intenția:** Articolul 20 din ICCPR anticipează intenția. Neglijența și imprudența nu sunt suficiente pentru ca o faptă să fie considerată o infracțiune în temeiul articolului 20 din ICCPR, deoarece acest articol prevede „îndemn” și „incitare” la acțiune, mai degrabă decât simpla distribuire sau circulație a materialelor. În această privință, este necesar să existe o relație triangulară între obiectul și subiectul discursului, precum și audiența căruia îi este adresat;

(4) **Conținutul și forma:** Conținutul discursului constituie unul dintre punctele-cheie ale deliberărilor instanței și este un element critic al instigării. Analiza conținutului poate include gradul în care discursul a fost provocator și direct, precum și forma, stilul, natura argumentelor expuse în discurs sau echilibrul dintre argumente;

(5) **Amploarea discursului:** Amploarea include elemente precum impactul discursului, natura sa publică, intensitatea și mărimea audienței. Alte elemente care trebuie luate în considerare includ faptul dacă discursul este public, ce mijloace de difuzare sunt utilizate, de exemplu, printr-un pliant sau difuzare în media sau prin internet, frecvența, cantitatea și întinderea comunicărilor, dacă audiența vizată are mijloacele necesare sau nu să reacționeze la incitare, sau dacă declarația (sau lucrarea) circulă într-un mediu restrâns sau este accesibilă publicului larg; și

(6) **Probabilitatea, inclusiv iminența:** Incitarea, prin definiție, este o crimă incipientă. Nu este necesar ca acțiunea la care este îndemnat publicul printr-un anumit discurs să fie comisă pentru ca discursul menționat să constituie o infracțiune. Cu toate acestea, trebuie identificat un anumit nivel de risc de pericol. Aceasta înseamnă că instanțele vor trebui să stabilească faptul că există o probabilitate rezonabilă ca discursul să reușească să incite la acțiuni reale împotriva grupului țintă, recunoscând că o astfel de cauzalitate ar trebui să fie destul de directă.

Planul Rabat observă cu îngrijorare că autorii de incidente, care într-adevăr ating pragul articolului 20 din PIDCP, nu sunt urmăriți și pedepsiți. În același timp, membrii minorităților sunt persecutați de facto, cu efect de inhibare asupra celorlalți, prin invocarea abuzivă a legislației, jurisprudenței și politicilor interne vagi. Liderii politici și religioși ar trebui să se abțină de la incitarea urii, dar au, de asemenea, un rol crucial de a se exprima ferm și prompt împotriva discursului de ură precum și de a clarifica că violența nu poate fi niciodată tolerată ca răspuns la incitarea la ură (vedeți, de asemenea, cele [18 angajamente cu privire la „Credința pentru drepturi”](#)).